

DIANA CAÇADORA EN REPÒS

VENANCI VALLMITJANA I BARBANY (1830 - 1919)

1912-1913

Escultura / Terracota

32 x 17 x 13 cm

MFM 1842

Donació Pere Casas Abarca, mitjançant la intervenció del Amics dels Museus (1960)

Sala 28

Venanci Vallmitjana i Barbany havia presentat, a la IV Exposició de Belles Arts i Indústries Artístiques de Barcelona, el 1898, un projecte en escaiola per a una font monumental, dedicada a Diana, deessa de la caça i protectora de la natura. El 1913, l'Ajuntament de Barcelona encarregà a l'escultor la materialització del projecte, que, després d'alguns canvis de localització, acabà emplaçant-se a la cruïlla de la Gran Via i el carrer Roger de Llúria, on s'inaugurà el 1919 i roman encara avui dia. El monument definitiu, fet al taller de Pere Carbonell i Huguet (Sarrià, c.1855 - Barcelona, 1927), manté molts paral·lelismes amb l'obra exposada el 1898, especialment pel que fa a la figura de la deessa, i la part superior del pedestal historiat en el que es troba asseguda. La resta de la base presentava molta més ornamentació en el projecte original, que pràcticament quedà reduïda a quatre grans petxines a la font definitiva. La font fou restaurada el 1987.

Aquesta figura del Museu Frederic Marès, a diferència de la que apareix al projecte de 1898 i al de 1913, tan sols presenta la part superior del pedestal i, significativament, es troba nua. Alguns especialistes han apuntat la possibilitat que Vallmitjana, en perfilar el projecte definitiu, hagués volgut que la Diana hi aparegués sense roba, i que el Consistori de la ciutat, aleshores conservador, ho hagués impedit. Aquesta obra és un testimoni interessant, atès que demostra que l'escultor contemplà la possibilitat que la deessa hi figurés nua.

La Diana del Museu Frederic Marès constitueix un dels millors exemples de temàtica mitològica dels que se sap creà el seu autor. El cos jove i harmònic de la deessa es troba assegut sobre una base, lleugerament inclinat sobre el seu costat dret. Hom ha apuntat com Vallmitjana, reconegut admirador de Miquel Àngel, sembla voler homenatjar el David, tot capturant el personatge en un moment previ a l'acció, en el qual són crucials tant l'expressió exterior com la interior. Diana, amb l'arc i la fletxa ja a les mans, es troba a punt d'aixecar-los i emprar-los com a arma. El seu rostre, coronat amb la mitja lluna -atribut de la deessa-, presenta els ulls aclucats i la mirada a la llunyania, que semblen indicar que la cacera és propera.

©Foto: Ramon Muro